

พรรษาแห่งการตีวเข้ม

วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : อบรมพระธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

วันอังคารที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

ลูกพระลูกเณรที่รักทั้งหลาย วันนี้เป็นวันที่ลูก ๆ ทุกคน พร้อมใจกัน มาอธิษฐานอยู่จำพรรษาด้วยกัน เป็นธรรมเนียมของบรรพชิตที่สืบทอด กันมายาวนาน

การอยู่จำพรรษา มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้วันเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัด ในพรรษานี้ ในเทศกาลฤดูฝนที่ไปไหนมาไหนไม่ค่อยสะดวกมาบำเพ็ญ สมณธรรมร่วมกัน โดยเฉพาะสำหรับวัดพระธรรมกายก็ทำอย่างนี้ต่อเนื่อง กันมา ซึ่งนอกจากถือเพื่อตามพระธรรมวินัยแล้ว ยังเป็นวัตถุประสงค์ หลักของการเข้ามาสู่ร่มเงาพระพุทธศาสนา คือ การบำเพ็ญสมณธรรม เพื่อสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ ให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน โดยเฉพาะ หมู่คณะของเรามุ่งศึกษาวิชาธรรมกายที่จะไปสู้รบปรบมือกับพญามาร เพื่อไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

หมั่นทบทวนพระธรรมวินัยและเป้าหมายการบวช

วันนี้ เราได้มาอธิษฐานพรรษาด้วยกันแล้ว ขอบเขตจำพรรษาเรารู้อยู่แล้ว ส่วนรายละเอียดให้เราไปศึกษากัน สำหรับผู้บวชมาก่อน คงเข้าใจอย่างดี แต่สำหรับผู้บวชใหม่ก็จะต้องศึกษาให้แจ่มแจ้ง นอกเหนือจากศึกษาในห้องเรียนกับพระอาจารย์แล้ว นอกห้องเรียนก็ต้อง ศึกษาขนขวายหาความรู้ให้ได้ว่า เรามาบวชทำไม และทำอย่างไรจึงจะ เป็นนักบวชที่สมบูรณ์ ถูกวัตถุประสงค์ของการบวชในครั้งนี้ ที่จะเป็น ประโยชน์ต่อตัวเอง โยมพ่อ โยมแม่ หมู่ญาติและสรรพสัตว์ทั้งหลาย

แม้ผู้ที่บวชมาก่อนแล้ว ก็อย่าดูเบาในเรื่องที่จะทบทวนศึกษาพระธรรมวินัยให้เข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น ยิ่งนานวันจะต้องยิ่งแจ่มแจ้ง อย่าให้มีอะไรเป็นอุปสรรคต่อการศึกษาเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา แม้เราจะได้รับมอบหมายภารกิจจากหมู่คณะให้ปฏิบัติภารกิจในหน้าที่ต่าง ๆ ก็ตาม

เรื่องการศึกษาพระธรรมวินัยเป็นเรื่องสำคัญสำหรับชีวิตของนักบวชที่ตั้งใจเป็นนักบวชที่แท้จริงตามวัตถุประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเพื่อตัวของเราเองด้วย การทบทวนจะทำให้เราตอกย้ำซ้ำเติมในสมณสัญญา แล้วจะทำให้เราไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต

เรื่องธรรมวินัยและเป้าหมายการมาบวช ต้องทบทวนทุกวัน อย่าให้ขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียว ขาดวันไหนก็ได้ชื่อว่า ประมาทแล้ว

เพราะว่ากุศลพร้อมที่จะเข้ามาสิงจิตได้ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง เพราะเรายังไม่หมดกิเลส ธรรมปฏิบัติภายในเรากียังไม่สมบูรณ์ บางช่วงกำลังใจของเราก็จะถดถอยไป ยังมีสิ่งเร้าใจยั่วเย้า หรือประมาทในการดำเนินชีวิต ไปคลุกคลีกับสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ก็มีโอกาสพลีพรหล้าได้อย่างน่าเสียดาย

การออกบวชในสมัยพุทธกาล

ถ้าเราได้ศึกษาในพระไตรปิฎก เราจะเห็นว่า การบวชในสมัยพุทธกาลที่บวชแล้วลาสิกขานั้นไม่ค่อยมี เพราะทุกคนที่ออกบวชมาจากตระกูลต่าง ๆ เป็นกุลบุตร กุลธิดา ตระกูลชั้นล่าง ชั้นกลาง ชั้นสูง แม้ตระกูลกษัตริย์ ออกบวชเพราะเห็นประโยชน์ของการบวช และเห็นทุกข์โทษภัยในชีวิต เห็นพันธนาการของชีวิตในเพศของคฤหัสถ์ อยากจะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์อย่างแท้จริง

กุลบุตรที่ออกมาบวชมาเป็นพระ หรือกุลธิดามาบวชเป็นพระภิกษุณี ก็ตาม ต่างชวนขวายเป็นบำเพ็ญสมณธรรมทั้งสิ้น บ้างก็อยู่จำพรรษาใน วัดพระเชตุวัน วัดบุพพาราม หลังจากออกพรรษาไปแล้ว ทรงจำคำสอน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ก็จะปลีกวิเวกบำเพ็ญสมณธรรม เพราะการ จะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์นั้น ใครทำแทนกันไม่ได้ ต้องทำด้วยตัวเอง ท่านจึงปลีกวิเวกเพื่อแสวงหาที่รื่นรมย์ ที่เป็นสัปปายะ เหมาะสมในการ บำเพ็ญสมณธรรม ฝึกใจให้หยุดนิ่ง ตามโคนไม้บ้าง เรือนว่างบ้าง ป่า เขาลำเนาไพร ห้วยหนองคลองบึง ถ้า สถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นต้น

เมื่อใจคลายความผูกพันจากทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งชีวิตของ ตนเองได้ โดยมุ่งแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุด ที่จะไม่ต้องมีชีวิตใหม่ในวัฏสงสาร เพราะเห็นว่าชีวิตในวัฏสงสารไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ตามล้วนมีทุกข์ ทั้งสิ้น แม้สิ่งที่มนุษย์ผู้ไม่รู้แสวงหาอำนาจ ทรัพย์ อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น แต่เราก็พบว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ให้ความสุขที่แท้จริงเลย ทุกข์ก็ยังคงมีอยู่ แม้แวดล้อมด้วยข้าทาสบริวาร มีทรัพย์ศฤงคารมากมาย แต่ก็ยังมีความ ทุกข์ แม้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ เป็นบรมเศรษฐี มีสมบัติจักรพรรดิตกไม่ พร่อง ทุกข์นั้นก็ยังคงเบียดเบียนรบกวนเร้ากันอยู่ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง แม้ มีที่นอนอันอ่อนนุ่ม มีเสียงดนตรีประโคมขับกล่อมแต่ก็ยังนอนเป็นทุกข์

ภาคภูมิใจในความเป็นพระ

การที่ลูกทุกรูปได้ตัดสินใจเข้ามาสู่ร่มเงาของพระพุทธศาสนา เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นก็ควรดำเนินชีวิตให้ถูก ต้องด้วย อย่าให้กาลเวลาที่ผ่านไปแต่ละวันนั้นเปลี่ยนแปลงความตั้งใจ ดีดั้งเดิมของเราไป

ต้องสั่งสมความดีดั้งเดิมก่อนเรามาบวชให้เพิ่มมากขึ้น ให้มีความเป็นพระเพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน จนเราเคารพตัวเราเองได้ ไม่ว่าเราจะนั่ง จะนอน จะยืน จะเดิน มีแต่ความปิติและภาคภูมิใจในความเป็นสมณะในทุกหนทุกแห่งได้ ไม่ว่าจะอยู่ตามลำพัง จะอยู่ในหมู่คณะ หรืออยู่แห่งหนตำบลใดก็ตาม เราก็มีความรู้สึกว่าเป็นพระ มีความภาคภูมิใจในความเป็นพระว่า เป็นชีวิตที่สูงส่งกว่ามนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

ความภาคภูมิใจเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อเราบำเพ็ญสมณธรรม และมีสมณสัญญา ฉะนั้นพรชานี้อย่าให้ผ่านไปเปล่า ๆ เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมแก่การบำเพ็ญสมณธรรมอย่างยิ่ง

ต้นแบบที่ดีในการบำเพ็ญสมณธรรม

หลาย ๆ รูปที่เข้ามารับดวงแก้วจากมือหลวงพ่อ หลวงพ่อดีใจและอัศจรรย์ใจในหลาย ๆ รูปว่า ท่านเอาเวลาไหนมาบำเพ็ญสมณธรรม

ผู้ที่หลวงพ่อกำนัน หลวงพ่อคุ่นเคย รู้จัก และใช้งานอยู่ งานที่ใช้ นั้นไม่มีเวลากระดิกกระเดี้ยไปที่ไหนเลย ไม่มีโอกาสจะคิดเรื่องอื่นเลย เพราะเป็นงานที่ต้องคิดติดตามต่อเนื่องกันตลอด แล้วหลวงพ่อก็เห็นว่า ท่านรับภารกิจเรื่องงานหยาบ ๆ นั้นมาก แต่หลวงพ่อก็อัศจรรย์ใจจนต้องถามท่านว่า เอาเวลาที่ไหนมาทำสมาธิ

งานเยอะมาก ต้องเตรียมงานเรื่องโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาก็หมดเวลาของชีวิตไปแทบจะไม่ต้องทำอะไรเลย และเมื่อจบรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝัน ซึ่งก็สี่ทุ่มเศษแล้ว แต่ท่านก็ยังปลีกตัวมานั่งสมาธิที่ศาลาจากตุ่มหาราชิกาไปถึงเที่ยงคืน ทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เป็น

เวลาต่อเนื่องกันมาหลายเดือนนี้ โดยเราจะกำหนดเป็นช่วง ๆ ตั้งแต่วัน
คล้ายวันเกิดหลวงพ่อก่อน เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ที่ผ่านมา เป็นเวลาประมาณ
๔ เดือน ซึ่งหลวงพ่อก็มีความสุขพร้อมกับชื่นชมปีติยินดีด้วย

เมื่อเพื่อนภิกษุของเราทุกรูปที่หลวงพ่อกถาม ยังมีเวลาให้ความสำคัญ
กับการปฏิบัติธรรม ก็ไม่น่าจะมีเหตุผลอันใดที่ลูกทุก ๆ รูป จะไม่ให้
โอกาสตัวเองเจริญสมาธิภาวนาอย่างต่อเนื่องทุกวัน เพราะหลวงพ่อก
ยังนึกไม่ออกเลยว่า ลูกจะบริหารเวลาไม่เป็นกันอย่างไร เมื่อเรามี
ตัวอย่างดี ๆ อย่างนี้

ก็หวังว่า ภายในพรรษานี้ จำนวนผู้ที่สนใจเจริญสมาธิภาวนา จะเพิ่ม
ขึ้นมากในระดับที่หลวงพ่อกเพิ่มความอัครรรยขึ้นไปอีก ถ้าหากทุกรูปทำ
อย่างนี้ได้ นอกจากจะเป็นบุญของตัวเองแล้ว หลวงพ่อกจะมีส่วนได้รับ
อานิสงส์นี้ด้วย และหลวงพ่อกก็ชื่นใจ สำคัญที่สุด คือ ภู่วัตถุประสงค์
ของการมาบวชในครั้งนี้ โดยเฉพาะมาบวชที่วัดพระธรรมกาย

อยู่วัดพระธรรมกาย ต้องเข้าถึงพระธรรมกาย

วัดพระธรรมกายแตกต่างจากวัดอื่นอย่างไร วัดพระธรรมกาย
แตกต่างจากวัดอื่นตรงที่มีการศึกษาวิชาธรรมกาย เราอย่าให้ชื่อ วัด
พระธรรมกาย เป็นชื่อลอย ๆ เลย ชื่อวัดพระธรรมกาย ต้องแปลว่า พระ
ภิกษุสามเณรทุกรูป ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ได้ปฏิบัติธรรมจนเข้าถึง
พระธรรมกาย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวของตัวเอง เป็นประโยชน์ต่อเพื่อน
สธรรมิกทั่วสังฆมณฑลและทั่วโลก ตลอดจนกระทั่งญาติโยมทั้งหลาย
และเพื่อนร่วมโลก ฉะนั้นวัดพระธรรมกายนี้จำเป็นจะต้องมีพระภิกษุ
สามเณรเข้าถึงพระธรรมกาย

เราทุกรูปทราบกันอยู่ดีอยู่แล้วว่า พระธรรมกายมีอยู่ในตัวเรา
วิธีการก็รู้แล้ว เหลือแต่ความเพียรกับความสม่ำเสมอเท่านั้น ไม่ทอด
ธุระ ต้องให้ความสำคัญต่อสิ่งนี้ให้มาก

จำพรรษาทั้งภายในภายนอก

พรรษาที่ผ่านมาก็ให้มันผ่านไป เพราะเราไม่อาจจะเรียกคืนมาได้
แต่วันนี้เป็นวันเข้าพรรษาวันแรก หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปเริ่มต้นชีวิต
ใหม่ในเพศสมณะที่สมบูรณ์ ให้ตั้งใจจำพรรษาทั้งภายนอกและภายใน

ภายนอกเราจำพรรษาตามขอบเขต ภายในจำพรรษาที่ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ รวมกับพระภายในที่ท่านอยู่จำพรรษา

สิ่งนี้หลวงพ่อได้บอกญาติโยมเอาไว้ในสภารธรรมกายสากล ญาติโยม
ตื่นตัวไปแล้ว เหลือแต่ลูกเขตในทีใกล้ชิดนี้แหละจะต้องทำให้กลั่นกล้ำ
กว่าญาติโยมทั้งหลาย เพราะเราคือหนึ่งในพระรัตนตรัย เป็นที่เคารพ
สักการะของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นต้องจำพรรษาทั้ง
ภายนอกและภายใน

อย่าเข้าใกล้ข้าศึก

อย่าสนใจไปที่อื่น มีสิ่งที่ดึงใจเราออกไปเยอะ เพราะความคุ้นเคยกัน
กับสมาชิกภายใน เป็นอุบาสิกาก็มี อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เราเลยมองข้าม
ความเป็นสมณะไป ช่องว่างของเรามันไม่มี เราจึงเห็นเพื่อนสหายธรรมิก
บางท่านของเราพ่ายแพ้ในสมรภูมิของนักบวช เราไม่อยากจะให้เป็น
อย่างนั้น อยากจะให้ทุกรูปอยู่ด้วยกันแบบผู้ที่มีชัยชนะ ปลอดภัยจาก

ภัยทั้งปวง แล้วก็ป็นสรวงะ ที่พึ่งที่ระลึกของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย นอกเหนือจากเป็นที่พึ่งให้ตัวเอง

สิ่งอะไรที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ อย่าเข้าใกล้ อย่าประมาท เพราะเรายังไม่ชนะเขา

มีตัวอย่างให้ดูที่ผ่านมา เป็นที่น่าเสียดายยิ่ง และผู้ที่เสียใจมากที่สุด ก็คือหลวงพ่อนี้แหละ เพราะอยากจะหอบเอาทุก ๆ รูป กลับวงบุญพิเศษให้ได้ อยากให้ได้ศึกษาวิชาธรรมกายกันเหมือนในสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ของเรา

พรธษาแห่งการติวเข้ม

ปัจจุบันสังขารของหลวงพ่อร่วงโรยไป ผ่านกาลเวลามา ๖๒ ปีเศษ แล้ว สิ่งทีไฝฝินมาตั้งแต่อายุ ๑๙ ปี ยังไม่สมหวังเลย ได้แค่ศาสนวัตถุ ศาสนสถาน ศาสนบุคคลที่มากกว่าผู้ใดในโลกเท่านั้นเอง แต่ว่าวิชาธรรมกายยังไม่ได้บังเกิดขึ้นในตัวของลูก ๆ ทุกรูป

การลาสิกขานั้น เฉพาะผู้ที่เขาจำเป็นเท่านั้น ผู้ที่ลางานมาบวช เฉพาะในพรธษา และจะออกไปทำหน้าที่กองเสปียง เพราะเขามีความจำเป็น มีครอบครัว เขาลางานมา แต่ลูกไม่ได้มีการกิจเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ และมาบวชด้วยความสมัครใจ ด้วยหัวใจที่แน่วแน่ที่จะมาศึกษาวิชาธรรมกายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ไม่ควรลาสิกขา **ความเป็นพระต้องให้เพิ่มขึ้นทุก ๆ วันตามเวลาที่ผ่านไป**

ภารกิจในพรธษานี้ ก็คือภารกิจเกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติธรรมให้เข้มข้นขึ้น เราอาจจะเรียกว่า “**พรธษาแห่งการติวเข้ม**” ของการบำเพ็ญ

สมณธรรม ของการเจริญสมาธิภาวนา แต่ที่สำคัญก็คือ **ให้เรามีจิตสำนึกว่า เรามาวบชเพื่ออะไร เราได้บรรลุวัตถุประสงค์การบวชแล้วหรือยัง ตรงนี้สำคัญมาก**

วันนี้มีลูกที่เข้ามารับดวงแก้ว ๒ ประเภท ซึ่งหลวงพ่อก็คิดใจทั้งสองประเภทเลย

ประเภทหนึ่ง สวดพระปาติโมกข์ได้ พรรษาเดียวก็สวดได้แล้ว นี่ก็ชื่นใจ พรรษาสูง ๆ สวดได้ก็ชื่นใจอีก

ประเภทสอง มีอยู่ประมาณ ๕๐ รูป ที่นั่งสมาธิไม่ขาดเลยทุกคืน นี่ก็นำความปลื้มปีติยินดีมาให้แก่หลวงพ่ และทำให้หลวงพ่มีความหวังเกี่ยวกับเรื่องการทำวิชชาว่า จะต้องเป็นเรื่องจริงอย่างแน่นอน

ในไม่ช้า อาคารภาวนา ๖๐ ปี หรืออาคารทำวิชชาคงจะไม่ร้าง การก่อสร้างถ้าเทียบกับสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ของเรา ท่านทำแบบง่าย ๆ เอาไม้มาตอกเป็นพื้น เป็นฝาผนัง ไม้ก็คือเศษไม้ ตอก ๆ กันไป เป็นฝาผนัง เป็นหลังคา แค่มี่ที่มุงที่บัง และมีมุ้งกันยุง อยู่กันไม่สบายหรอก แต่ท่านอยู่กันอย่างสบาย มีความผาสุก ทำความเพียรกันกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง ทุกวันไม่ขาดเลย ติดต่อกันมา ๒๐ กว่าปี

รู้ได้อย่างไร ๒๐ กว่าปี รู้จากบทเทศน์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ว่า ผู้เทศน์ไม่เคยไปแรมราตรีที่ไหนเลย ได้สู้รบปรบมือกับพญามารมา ๒๐ กว่าปี เท่านั้นเดือน เท่านั้นวัน ๒๐ กว่าปี อยู่ในเสนาสนะที่เรียบง่าย ทั้งพระเดชพระคุณหลวงปู่ ทั้งลูก ๆ นักรบกองทัพนครของ ท่าน ซึ่งมีทั้งหญิงทั้งชาย ภิกษุ สามเณร และอุบาสิกา อยู่ทำความเพียรกันไป

ภาพ : สระบัวบริเวณลานธรรม ปัจจุบันคือ สภาธรรมกายสากล
และวิหารคด

อาคาร ๖๐ ปี หลวงพ่อเตรียมเอาไว้ให้ลูก ๆ ผู้มีบุญทุกรูปได้
เข้าไปนั่งตรงนั้น เป็นความหวังของหลวงพ่อที่สร้างอาคารนี้ขึ้นมา เพื่อ
ให้ลูกได้เข้าไปทำวิชา เพราะการทำวิชาเป็นเรื่องที่สำคัญต่อชีวิต
ของเรา ไม่ทำได้ไหม ไม่ทำก็ได้ แต่ก็ไม่ใช่เขา ถ้าแพ้เขาก็เป็นเรื่อง
อันตราย มันจะทุกข์ทรมานกว่าในอบายภูมิ ทรมานกว่าในมหานรก
โลกันตนรก ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

ความทุกข์ทรมานนิด ๆ หน่อย ๆ ของกายมนุษย์หายาก ถ้าไปเทียบกับ
ความทุกข์ทรมานในมหานรก ในโลกันตนรคนั้นเทียบกันไม่ได้ แต่
ความทุกข์ทรมานในมหานรก ในโลกันตนรก เมื่อเทียบกับความทุกข์
ทรมานเมื่อแพ้เขาแล้วก็เทียบกันไม่ได้ มันมากมายมหาศาลทีเดียว
เพราะฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องทำวิชาสู้รบปรบมือกับพญามาร ซึ่ง
เป็นเรื่องที่สำคัญ

อีกประการหนึ่ง ในการสร้างอาคารภavanaขึ้นมาอย่างแข็งแรงนี้ เพื่อเตรียมที่จะรองรับการกลับคืนมาทำวิชาสู่โลกมนุษย์ของพระเดช พระคุณหลวงปู่และทีมงานของท่าน เหมือนอย่างในพุทธันดรที่ผ่านมา จะมีการลงมา ๒ รอบ อย่างต่อเนื่อง แต่เนื่องจากในพุทธันดรที่ผ่านมา นั้นอายุมนุษย์ยืนเป็นหมื่นปี มันก็ไม่ยากอะไร

ในการจะลงมาแต่ละครั้งนั้น ยอ้านีกว้าง่าย ยอ้านีกว่าอยากจะลง ตอนไหนก็ได้ ไม่ใช่ะ พญามารกลัวกายมนุษย์ แต่ไม่กลัวกายทิพย์ เพราะฉะนั้นมันจะพยายามกีดขวางไม่ให้เรามามีกายมนุษย์ เพื่อสู้รบ ปรบมือกับพญามาร

การมามีกายมนุษย์ของเรานั้น ไม่ใช่มาเพื่อใช้วิบากกรรมแบบมนุษย์ ทั่วๆ ไปที่ไม่รู้ แต่เราลงมาเพื่อทำงาน เพื่อให้เป็นฐานทัพของพระนิพพาน ลงมาซ่อนทำงานเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งมันเร็วกว่าตอนเป็นกายทิพย์

ชาตินี้เรามาอยู่ในยุคที่มีมนุษย์มีอายุขัยเฉลี่ย ๗๕ ปี มันเสี่ยงในการที่ชุดพระเดชพระคุณหลวงปู่จะลงมา เพราะเวลานั้นช่วงสั้นเหลือเกิน จึงต้องรีบสร้างอาคารให้เสร็จ แล้วต้องรีบกวตั้นลูก ๆ ของหลวงปู่ทุกรูปให้เข้าถึงวิชาธรรมกายให้ได้ เพราะว่าถ้ามีผู้เข้าถึงน้อยกว่าร้อย ถือว่าอันตรายมาก เป็นเรื่องที่ไม่ใช่ง่ายเลยในการที่จะลงมา ที่สร้างอาคารอย่างแข็งแรงเพื่อว่าลงมาแล้ว จะได้ไม่ต้องมาก่อสร้างกันอีก ทำต่อกันไปเลย เหนื่อยทีเดียวจบกันไป

ถ้าเราไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ในการสร้างบารมี ได้หวนกลับคืนมาที่ดุสิตบุรี วรบุญพิเศษ ยังไม่ทันได้อยู่ ก็ต้องลงมากันอีกแล้ว แต่การจะกลับไปดุสิตบุรี วรบุญพิเศษนี้ ก็ยังไม่มีอะไรเป็นเครื่องยืนยันว่าเราจะกลับไปได้ไหม จะยืนยันได้ต่อเมื่อเราตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกัน มีธรรมะภายใน ให้ได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว อย่างน้อยก็ดวงใส ๆ แต่ดีที่สุด ปลอดภัยที่สุด ก็ต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว ขึ้นไปแล้วจะได้ลงมากัน และปัจจุบันนี้เราจะได้ทำวิชากันต่อจากที่หลวงปู่ท่านทำเอาไว้ และจะได้สืบเนื่องกันเวลาที่ท่านกลับลงมาอีก

ยังแข็งแรง ให้ขยันนั่งธรรมะ

พรราชนี้เป็นพรราชาแห่งการตีวเข้ม ลูกทุกรูปจะต้องร่วมมือกับหลวงปู่ คือ ให้ความร่วมมือโดยการจำพรรษาทั้งภายนอกและภายในตัวของเรานะลูกนะ จะต้องทำตรงนี้ อย่าให้เรื่องใด ๆ มาเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงธรรมในพรราชนี้

ลูกทุกรูปยังอยู่ในวัยที่แข็งแรง ยังมีโรคน้อย กำลังวังชายังมีอยู่ อย่าให้ความแข็งแรง หรือความมีโรคน้อยนี้ผ่านไป ถ้าลูกอายุมากถึงขนาด

หลวงพ่อย่างนี้ จะเสียดายกาลเวลาที่ผ่านมามาว่า ตอนที่เราแข็งแรงอยู่ เราไม่ได้ใช้ความแข็งแรงนั้นทำความเพียรให้เต็มที่ และเราก็ไม่สามารถเรียกความแข็งแรง ความสดชื่นของร่างกาย ความปลอดกังวลต่าง ๆ หวนกลับคืนมาได้ ยิ่งอายุมากขึ้น ความเสื่อมสังขารเกิดขึ้น ภารกิจการมากขึ้นอีก โอกาสที่จะทำความละเอียดก็จะลดน้อยลง นี่คือนิสัยที่ลูกทุกรูปที่ยังอยู่ในวัยแข็งแรงพึงระลึกรู้ถึงเสมอ

สมัยหลวงพ่อยังอยู่ในวัยหนุ่ม คุณนายของเรายังมีชีวิตอยู่ ท่านพร่ำเตือน อบรมสั่งสอนว่า “ท่านริบหาเวลานั่งสมาธิเถอะ อย่าไปทำอะไรให้มันเยอะเยอะเลย ให้คนอื่นเขาทำบ้าง เดี่ยวสังขารท่านจะไม่ไหวนะ ให้ทำเสียก่อนที่สังขารจะไม่ไหว”

ตอนนั้น หลวงพ่อก็ไม่เข้าใจ กับมีผิงงานเดิมที่จะต้องขยายงานอย่างนี้ ก็ต้องทำ และในที่สุดก็เป็นความจริงอย่างที่ยายท่านพูด เห็นไหม ขาหลวงพ่อยู่ ๆ มันก็เป็น ตอนออกกำลังกาย กำลังเดินอยู่ มันก็ป็นขึ้นมา ก็นึกว่าเป็นอาการติงธรรมดาเท่านั้นเอง จึงมองข้ามไป และในที่สุดติงธรรมดาก็มาเป็นอย่างที่เรารู้เห็นนี้แหละ เป็นอยู่หลายปี แต่ตอนนี้ก็ดีขึ้นนะ

เวลาที่หลวงพ่อนั่งสมาธิ ไม่เคยได้คู่ชาเลย เพราะคู่เข้ามาไม่ได้ คู่เข้าก็ไม่ได้ ขัดสมาธิไม่ได้ด้วย ได้แต่เหยียดขา ทุกวันนี้ยังโดยการเหยียดขา ลูกอย่าให้ถึงตรงนี้เลยนะ

ไปทำความเพียรกันให้ดี ในขณะที่ร่างกายเรายังแข็งแรง ตั้งใจให้ดีนะลูกนะ ปฏิบัติธรรมะให้เข้าถึงพระธรรมกายกันได้ แล้วลูกจะเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดในโลก

เมื่อเราเข้าถึง เราจะฟังตัวเองได้ เราจะรู้จักว่า ตัวเราเองเป็นอย่างไร เมื่อหาตัวเราเองไม่พบ แล้วเราจะฟังตัวของเราเองได้อย่างไร ถ้าเราหวังจะไปฟังคนอื่นมันเหลวทั้งนั้น ใครก็เป็นทีฟังของเราไม่ได้ นอกจากตัวของเราเอง จะรู้จักตัวของเราเอง และฟังตัวของเราเองได้ ต่อเมื่อใจหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เท่านั้น ที่อื่นไม่ใช่ นี่คือนิ่งที่ลูกจะต้องจำเอาไว้สำหรับพรรษานี้

บทสรุป

วันนี้เป็นวันดี วันเริ่มต้นในการเข้าพรรษา เรามาประชุมพร้อมกัน ได้ยินได้ฟังทั่วถึงกันแล้ว ก็ขอให้ลูกทุกคน

>> ขวนขวายในการทำความเพียร เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้

>> ในทุกหนทุกแห่ง สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ฟังห่างไกล อย่าประมาท อย่าให้ออกาสไถ่ดำมันแทรก มันสอดได้

>> ให้เอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัยและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของหมู่คณะ

>> ต้องรักสามัคคีกัน เกื้อกูลกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

การให้กำลังใจซึ่งกันและกันนี้มีอานิสงส์ คือ ทำให้เราเป็นผู้มีกำลังใจอันสูงส่ง ที่ไม่มีใครมาดุดรอนกำลังใจเราได้ และจะเป็นที่รักของเพื่อนสธรรมิก ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกื้อหนุน โดยการทำให้เราได้เข้าถึงพระธรรมกาย และได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ได้สมหวังดังใจอย่างที่เราตั้งใจมาบวชกันในคราวนี้

หลวงพ่อบ้านวยพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการในความตั้งใจดีของลูก ๆ ทุกรูป ที่ได้เข้ามาบวชในร่มเงาพุทธศาสนา และมาอยู่ร่วมกันที่วัดพระธรรมกาย อีกทั้งได้อุทิศตนทำงานพระศาสนาอย่างดีกันทุก ๆ รูป ที่เป็นนักศึกษา ก็ตั้งใจศึกษา ที่เป็นครูก็ตั้งใจสอน เป็นพี่เลี้ยงก็ตั้งใจเป็นพี่เลี้ยงที่ดี เป็นพระอาจารย์ที่ดี แล้วทุก ๆ การกิจ ไม่ว่าการกิจจะไรก็ตาม ที่ลูกทุกรูป ได้ทำเอาไว้ หลวงพ่อก็ขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนาจพร

ด้วยอานุภาพแห่งบุญบารมีของพระนิพพาน พระต้นธาตุต้นธรรม พระเจ้าจักรพรรดิ หลวงปู่วัดปากน้ำฯ คุณนายอาจารย์ฯ และบุญบารมี ๓๐ ทศ ที่ลูกได้บำเพ็ญมาก็ดี มหาบุชฌินายจารย์ทุกท่านรวมมาหมด ให้มาอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ ให้ลูกทุกรูปสะอาด บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร วิบัติ บาป คักดีลีลธิ วิบากกรรม วิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิต ทุกข์ โศก โรคภัยทั้งหลายให้ละลายหายสูญไปให้หมด ให้กายวาจาใจของลูก สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รองรับวิชชาธรรมกาย

ให้พรธรรมา ลูกจะมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ปลอดภัยจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้ลูกฝึกใจได้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างถูกต้องร่องรอย ตรงไปตามความเป็นจริง ให้สำเร็จเป็นอัครจรรย ทุกวันทุกคืน ทุกเวลา จงทุกประการเทอญ ◎